

Sygn. akt II PK 177/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa G. S.
przeciwko Zespołowi Szkół nr [...] im. [...] w A.
o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia stosunku pracy, wynagrodzenie za czas
pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 lutego 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w W.
z dnia 18 grudnia 2013 r., sygn. akt IV Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 18 grudnia 2013 r. oddalił apelację skarżącej powódki G. S. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 6 września 2013 r., oddalającego jej powództwo o przywrócenie do pracy. Sąd rozstrzygnął, że wypowiedzenie (rozwiązanie) stosunku pracy było zgodne z prawem i zasadne.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. W uzasadnieniu podano, że nie można zgodzić się z taką interpretacją przepisów Karty Nauczyciela oraz Kodeksu pracy, zgodnie z którą stosunek pracy nauczyciela mianowanego został kompleksowo uregulowany w Karcie Nauczyciela wobec czego nie stosuje się do niego przepisów Kodeksu pracy chociażby dotyczących ochrony przedemerytalnej.

Okazuje się bowiem, że nauczyciel mianowany a więc na wyższym szczeblu awansu zawodowego jest w dalece gorszej sytuacji aniżeli nauczyciel zatrudniony na podstawie umowy o pracę. Nauczyciel z którym nawiązano stosunek pracy na podstawie mianowania nie powinien być gorzej traktowany, a trwałość tego stosunku powinna podlegać ochronie.

Istnieje również potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. W judykaturze brak jest jednoznaczności. Na uzasadnienie wskazano na wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 1995 r. oraz uchwałę Sądu Najwyższego 7 grudnia 2006 r., powołując dalej kolejno wyroki z 9 września 2010 r., II PK 54/10, z 19 września 1996 r., I PRN 70/96, z 21 października 2003 r., I PK 519/02, z 19 kwietnia 2012 r., II PK 204/11. Wynika z nich zakaz rozwiązywania nauczycielskich stosunków pracy w okresie urlopu dla poratowania zdrowia, nawet z przyczyn wymienionych w art. 20 Karty Nauczyciela. Zachodzi więc potrzeba interpretacji art. 73 Karty Nauczyciela w kontekście art. 41 k.p.

Istnieje również potrzeba wykładni przepisów prawa w zakresie ochrony przedemerytalnej i art. 39 k.p. oraz jego stosowania na gruncie Karty Nauczyciela.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Nie spełnia się podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. w odniesieniu do art. 41 k.p. w związku z art. 73 Karty Nauczyciela (KN). Nie ma już rozbieżności w orzecznictwie i wątpliwości w wykładni przepisów po uchwale składu powiększonego Sądu Najwyższego z 26 czerwca 2013 r., I PZP 1/13, zgodnie z którą złożenie wniosku o urlop dla poratowania zdrowia lub korzystanie z takiego urlopu nie stanowi przeszkody do rozwiązania z nauczycielem stosunku pracy na podstawie art. 20 ust. 1 pkt 2 KN. Skarżąca we wniosku nie zauważa tej uchwały, choć stanowi odpowiedź na rozbieżność w orzecznictwie. Uchwała ta jest trafna, nie tylko ze względu na rangę składu. W kolejnym wyroku z 5 marca 2014 r., II PK 147/14, Sąd Najwyższy potwierdził, że prawo nauczyciela do urlopu dla

poratowania zdrowia nie może uniemożliwiać dyrektorowi szkoły dostosowania stanu zatrudnienia do aktualnych potrzeb wynikających z rozmiaru zadań szkoły.

Natomiast w odniesieniu do art. 39 k.p. podstawa przysąd z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. została powołana jedynie hasłowo, gdyż we wniosku brak jest jakiegokolwiek argumentacji, uzasadniającej potrzebę wykładni lub wskazującej na rozbieżność orzecznictwa, zwłaszcza, że Sąd przedstawił w zaskarżonym wyroku stosowne orzecznictwo Sądu Najwyższego i poglądy piśmiennictwa. Takiego metodycznego i merytorycznego braku wniosku nie zastępują zarzuty podstaw kasacyjnych skargi, gdyż nie podlegają rozpoznaniu na etapie przysądu i stanowią odrębny element skargi kasacyjnej, dlatego nie zastępują podstaw przysądu ani brakującego jej uzasadnienia (art. 398⁹ § 1 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oraz art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Ta ostatnia uwaga jest w pełni aktualna w ocenie podstaw przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż we wniosku o przyjęcie skargi nie wskazano i nie wykazano (odrębnie od podstaw kasacyjnych), naruszenia prawa procesowego lub materialnego, które prowadziłyby do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem zaskarżenia i kieruje się ją do prawomocnego wyroku, co uzasadnia funkcję przysądu i tłumaczy szczególne wymagania (warunki) stawiane wnioskowi o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.